

MÔJ NÁVRAT K BOHU

Peter Seewald

EDÍCIA
PROFILY

MÔJ NÁVRAT K BOHU

Peter Seewald

MÔJ NÁVRAT K BOHU

Peter Seewald

SPOLOK SVÄTÉHO VOJTECHA
TRNAVA 2023

© Peter Seewald

Slovak edition © Spolok sv. Vojtecha – Vojtech, spol. s r. o.,

Trnava 2023

ISBN 978-80-8161-647-1

Obsah

Predslov	11
1. Osamelí ľudia	13
2. Ako jojo	23
3. Môj Boh	35
4. Neobyčajné roky	47
5. Čo sa stalo?	65
6. Večierky pri bielom víne	75
7. Späť dopredu	89
8. Okamih, prosím	111
9. Posledné kroky	125

Venujem svojej manželke

Predslov

Nasledujúce informácie sú založené na príspevku, ktorý vyšiel pod rovnomenným názvom v týždenníku *Süddeutsche Zeitung Magazin* a zaoberá sa mojím návratom k viere. Reakcie čitateľov a priateľov ma však podnietili, aby som toto vyznanie trochu objasnil. A to je vlastne všetko.

Aj keď Božie dielo presahuje časnosť i naše chápanie, je to napínavý príbeh, keď už človek nežije tak, akoby Boh vôbec neexistoval. Každý deň sa udeje niečo nové. Aby sa však človek dozvedel niečo viac o záležitostiach viery, ako je bežné, musí spoznať Ježiša Nazaretského. Aj o tom hovorí táto kniha.

Mníchov 15. augusta 2002

Peter Seewald

1

Osamelí ľudia

Bola jar a my sme sa rozhodli, že dovolenku strávime v Grécku, na malom voňavom ostrove s vlčími makmi i neúrodnými, suchými oblasťami, kde by mohol byť človek zopár dní šťastný. Chcel som v pokoji pracovať, trochu sa kúpať a popíjať anízovku. A deti s manželkou, ktorá sa na to veľmi tešila, by mohli chodiť na výlety a odpočívať na slnku.

Z mojej pracovne je nádherný výhľad na more. Kamené schodisko vedie dolu k malej polmesiacovitej zátoke. Pláž nie je veľmi udržiavaná, ale voda je priehľadná ako sklo a má tyrkysovú farbu. Vlny na mori sa ligocú ako lameta na vianočnom stromčeku a celá krajina leží v harmonickom svetle bez prehnaných tieňov.

Mám rád túto melancholickú, pokojnú atmosféru. Občas možno v diaľke zazrieť malé rybárske lode či plachtence s Angličanmi červenými ako raky a za našim domom chodia po vyšliapanej cestičke skupinky dobre naladených turistov. Všetko prebiehalo tak, ako sme si želali. Ibaže teraz, keď píšem tieto riadky, sedím pod slnečníkom, ktorý ma nechráni pred slnkom, ale pred dažďom.

Na ostrove možno jazdiť dlhý čas na skútri, a pritom nikoho nestretnúť okrem čriedy kôz a zopár starých chlapov, ktorí sa vybrali na cestu s hrčovitými palicami a podľa všetkého majú kopy času. Naš dovolenkový dom je dobrý a komfortný. Na to, čo máme na bankovom účte, je až príliš prepychový. Keď sme dorazili, privítalo nás však osem gréckych stavebných robotníkov, ktorí vedľa vyťahovali prízemie na nový dom. A ako má človek niekomu, kto na slnku kopí kamene a zarába málo peňazí, vysvetliť, že sa mu jeho údery kladivom a pískanie vôbec nezdarujú veselé?

Niekedy je najlepšie nič už nemeniť, nič už nechcieť, iba ticho sedieť a uspokojiť sa s tým, čo je a čo je pre neho určené. Charlie Brown raz povedal: „Dnes som urobil sto rozhodnutí – všetky zlé.“ A keď sme sa vzdali toho, že budeme chcieť niečo iné a len sme sa prizerali, ako plynú dni, ovládol nás veľký pokoj a dokonca príjemná nálada. Počuli sme narážať vlny, popíjali sme víno a anízový likér a chlapci večer rozprávali o tom, čo by chceli ešte v živote robiť a ako by to malo správne prebiehať, a že my starší vlastne nechápeme, čo je skutočne zaujímavé a dôležité. V diaľke sa mihlo svetlo rybárskej lode, a keď sme sa pozreli na druhú stranu susedného ostrova, ktorý nebol obývaný, chrbát pohoria vyzeral v mesačnom svite ako kožuch obrovského hnedého medveda, ktorý sa uložil na spánok do mora.

Človek dokáže písať všade. A predsa sú miesta, na ktorých to ide lepšie alebo horšie. Alebo si prinajmenšom namýšľa, že nie každý príbeh možno napísať rovnako dobre na každom mieste. Celý čas som hľadal prvú vetu pre začiatok svojho príbehu a našiel som ju večer pred zaspáním, no ráno bola zasa preč. Odvtedy som čakal na nejakú inšpiráciu, na nejaký stav, v ktorom sa príbeh napíše sám od seba a človek sám sa stane na istý čas príbehom a povie veci, ktoré by inak nedokázal vypovedať. Pomaly ma tlačí čas. Vydavateľstvo súri, ale vždy do toho niečo príde. Futbalové zápasy, rodinné záležitosti, únava, veci, ktoré bránia práci. Niekedy žije človek ako pes. Ale bol to môj sen, aby som napísal o Ježišovi Kristovi. Čo by mohlo byť napínavejšie, než preskúmať tajomstvo muža, ktorý zmenil svet ako nikto iný?

Premýšľal som, že podstata tohto príbehu by mala spočívať v jeho metafyzickej stránke. „Neexistuje iné mystérium Boha okrem Krista,“ povedal raz Henri de Lubac. A kto vraj dokáže pochopiť zmysel Kristovho života, ten môže „vstúpiť do božskej skutočnosti“. Teraz však sedím za stolom nad zátokou, kladiem si hlavu do rúk a zúfalo pozerám na more – akoby som čakal, kým On nevystúpi z vody, a ja by som ho mohol vidieť a opísať ako žltobielu hostiu.

Spočiatku sa Kristus javí človeku ako bytosť plná kúziel. Človek sa naň kdesi zahľadí a v ďalšom okamihu mu zmizne pred očí. Inokedy je ako hviezda z muzikálu, nadšenec, ktorý spieva a tancuje na javisku. Moja žena si dokonca myslí, že Ježiš má všetky prívlastky hudobnej ikony. Ako zotráva v rozjímaní na vrchoch. Ako syti piatimi chlebmí a dvoma rybami päťtisíc ľudí, pričom chlebov a rýb neubúda, keď ich rozdeľuje, ale stále pribúda.